



1. – 2. ročník

Nenech se oklamat

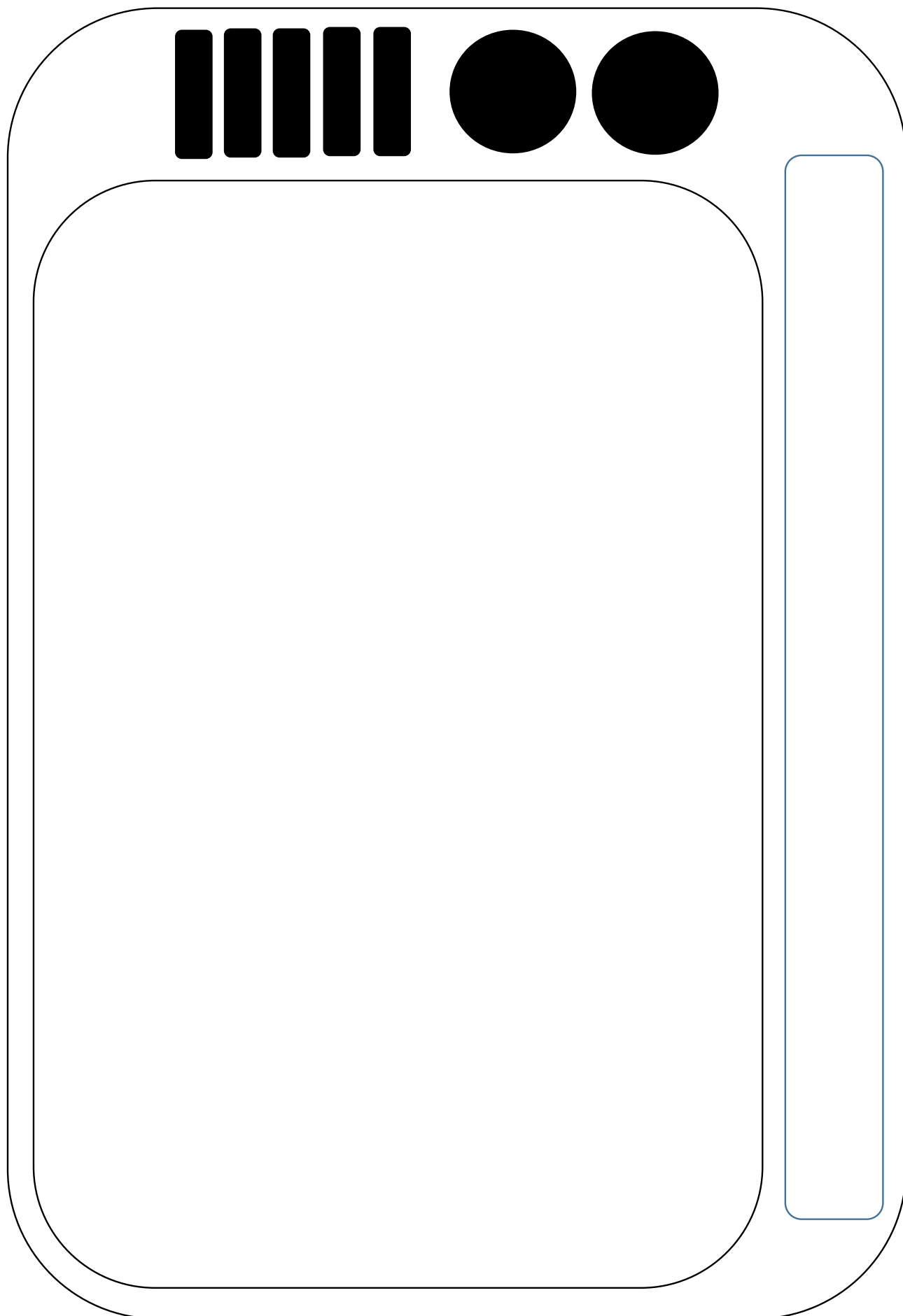
Pracovní listy





Zdroje:
<https://wallhere.com/tr/wallpaper/1104703>
<https://pxhere.com/cs/photo/1417470>
<https://pxhere.com/cs/photo/1418589>
<https://pxhere.com/es/photo/1612767>
<https://www.pexels.com/cs-cz/foto/1828154/>

<https://www.peakpx.com/444097/wendy-s-hamburger>
<https://www.piqsels.com/en/public-domain-photo-fcumb>
[https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Big_Mac_hamburger_-_Japan_\(3\).jpg](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Big_Mac_hamburger_-_Japan_(3).jpg)
https://commons.wikimedia.org/wiki/File:McDonald%27s_Grilled_Chicken_Burger.jpg





Adámek – atopický ekzém

Adámek měl po celém těle červenou vyrážku. Nejvíc byla viditelná na rukách a trochu i na obličeji. Už od školky se často potýkal s tím, že se ho některé děti štítily a ukazovaly si na něj. V takových chvílích býval Adam smutný. Maminka mu však vždy pomohla takovým dětem vysvětlit, že jeho ekzém se nazývá atopický a není nakažlivý. Přestože se tato nemoc léčí obtížně, lidem, kteří ji mají, pomáhají různé mastičky a v létě třeba pobyt u moře, kde slaná voda ekzém dokáže léčit.

To samé se stalo Adovi znovu, když nastoupil do první třídy, kde noví spolužáci jeho onemocnění neznali. Naštěstí se vše změnilo hned po adaptačním pobytu, na kterém paní učitelka pomohla Adámkovi spolužákům vysvětlit, co to atopický ekzém znamená, a že se ostatní děti nemusí bát, protože se jím nedá nakazit.

Od té doby si s Adou hrají všichni stejně jako s ostatními dětmi a nikoho už ani nenapadne se ho kvůli jeho nemoci bát. A když náhodou potkají, třeba na hřišti, nového kluka nebo holku, ochotně Adamovi pomáhají s vysvětlením, že kvůli atopickému ekzému není důvod se nikoho stranit.

Verunka – autismus

Verča si od malička nejráději hraje sama. Je to bystrá holčička a o věcech, které jí zajímají, ví spoustu informací. Třeba o dinosaurech dokáže mluvit dlouhé hodiny - ví toho hodně o jejich způsobu života, stavbě těla, komunikaci se stádem a podobně. Když si ale chtěla povídat s ostatními dětmi třeba, tak ji odháněly nebo se na ni nechápavě dívaly - takové téma je nezajímalo.

Verunka má od narození poruchu, které se říká autismus. Autismus se nedá vyléčit. Díky tomu si s ostatními dětmi neumí tak snadno hrát. Podobně jako oni nechápu její chování, tak Verča zase nedokáže porozumět jejich pocitům a chovat se podle toho. Někdy chce být prostě sama, přemýšlet si nad věcmi, které jí zajímají. Také opakuje stále znovu slogany, které slyšela v televizi. Jindy zase chodí po místnosti dokola nebo si ťuká prsty do stolu. Také je pro ni těžké zvyknout si na nové prostředí a nové lidi.

Takové chování, které je typické pro lidi s autismem, je často nepochopitelné pro lidi kolem nich. Když rodiče zjistili, že Verunka má autismus, začala chodit na různá vyšetření a také k paní psycholožce. Pomáhala jí se naučit, jak poznat a dávat najevo pocity, jak si povídat s kamarády nebo jak neubližovat okolním lidem a podobně.

Pak začala Verunka chodit do 1. třídy. Rodiče se s paní učitelkou domluvili, že se Verča na konci prázdnin přijde podívat do školy a prohlédne si ji. Také se seznámila s paní asistentkou, která jí bude od září ve škole pomáhat s učáním a také s tím, aby se jí dařilo komunikovat s jejími spolužáky.

Od té doby uplynula už spousta času a Verča je už ve druhé třídě. Dětem paní učitelka vysvětlila, že pro Verču není snadné rozpoznat jejich pocity. Vytvořili společně kartičky s obrázky, na kterých Verunce svou náladu můžou ukázat. Verunce se nevyhýbají, berou ji mezi sebe a je součástí třídy.

Autor textu: Mgr. Sára Černá